

Čís. 11116.

Ve sporu o běžné majetkové užitky (náhrada škody za odcizené dříví) církevního obročí (arcibiskupství), není finanční prokuratura povolána je zastupovati.

(Rozh. ze dne 29. října 1931, Rv II 550/30.)

Žalobě olomouckého arcibiskupství o náhradu za odcizené dřevo z arcibiskupských lesů bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Dovolání se opírá výslovně jen o dovolací důvod zmatečnosti podle § 501 čis. 1 c. ř. s. a § 477 čis. 5 c. ř. s., vyvrcholujíc ve větě, že, žaluje-li — jako v souzeném případě — arcibiskupství, musí býti zastoupeno finanční prokuraturou a že nezáleží na tom, že jsou předmětem žaloby jen užitky z obročí. Dovolání jest však na omylu. Z jeho vývodů ve spojení s vývody odvolacího spisu vyplývá, že i podle názoru dovolatelů jde spor jen o běžné užitky obročí. Když však tomu tak, jde právě o případ § 2 čis. 9 druhá věta služ. instr. pro fin. prok., podle kteréhož předpisu finanční prokuratura zastupuje církevní jmění a jmění duchovních obročí, pokud jde (o původní nadání jejich nebo) o neporušenost kmenového jmění, nikoli však, pokud při trvajících již církvích neb duchovních obročích zastupovati (nebo vymáhati) jest běžné užitky majetkové (srov. rozh. čis. 8986 sb. n. s.).

Čís. 11117.

Usnesení, jímž se pokuta, uložená dlužníku podle § 354 ex. ř., prohlašuje za propadlou, nepředpokládá pravomoc usnesení, jímž byla povolena exekuce k vynucení jednání podle § 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, R I 550/31.)

K návrhu vymáhajícího věřitele uložil soud první stolice usnesením ze dne 25. ledna 1929 dlužníku, by nejdéle do 26. ledna 1929 vyhotovil směnku a odevzdal ji vymáhajícímu věřiteli do vlastnictví, a bylo dlužníku pohroženo, že mu bude k návrhu vymáhajícího věřitele uložena pokuta 2.000 Kč. Dlužník směnku nevyhotovil, nýbrž podal dne 26. ledna 1929 žalobu o nepřípustnost exekuce. Vymáhající věřitel navrhl dne 30. ledna 1929, by byla dlužníku uložena pokuta 2.000 Kč a dána mu nová lhůta k vystavení směnky do 31. ledna 1929. Žaloba o nepřípustnost exekuce, do jejíhož právoplatného rozhodnutí byl povolen odklad exekuce, byla právoplatně zamítnuta, načež vymáhající věřitel navrhl, by bylo pokračováno v exekuci. Soud první stolice poté návrh vy-

máhajícího věřitele ze dne 30. ledna 1929 zamítl. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele prohlásil pokutu 2.000 Kč uloženou dlužníku usnesením ze dne 25. ledna 1929 za propadlou. Důvody: Prvý soudce nemůže poukazovati k tomu, že návrh vymáhající strany ze dne 30. ledna 1929 jest předčasný z důvodu, že usnesení ze dne 26. ledna 1929 nebylo ještě právoplatné, neboť tímto usnesením odklad exekuce pro podání žaloby povolen nebyl, takže exekuce měla pravidelný průběh, a, jelikož povinná strana do lhůty, do 26. ledna 1929, příkazu exekučního soudu, aby směnku vyhotovila a vymáhající straně odevzdala, nevyhověla, byl návrh vymáhající strany ze dne 30. ledna 1929 na prohlášení pokuty za propadlou učiněn včas. Nevyřízený zatím návrh na prohlášení pokuty za propadlou nelze tedy jako předčasný nyní po zamítnutí žaloby na nepřipustnost exekuce zamítnouti, nýbrž jest mu v tom směru vyhověti, že pokuta, již bylo pohroženo, prohlásiti se má za propadlou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá rekursní usnesení jen proto, že rekursní soud prý neprávem prohlásil pokutu, uloženou povinnému podle § 354 ex. ř. usnesením z 25. ledna 1929, za propadlou, ač usnesení to v době návrhu z 30. ledna 1929 na prohlášení pokuty za propadlou nenabylo ještě právní moci. Podle názoru dovolací stížnosti předpokládá prý usnesení, jež prohlašuje pokutu za propadlou, právomoc usnesení, jímž byla povolena exekuce k vynucení jednání podle § 354 ex. ř. Názor ten je mylný. Příčí se výslovnému ustanovení § 67 ex. ř., podle něhož soudní usnesení v exekučním řízení mohou býti vykonána již dříve, než prošla rekursní lhůta, leč by tento zákon něco jiného nařizoval a podle něhož i rekurs zastavuje výkon napadeného usnesení jen v případech v zákoně zvlášť uvedených. Pokud jde o povolení a o výkon exekucí podle §§ 353 a násl. ex. ř. a zejména o prohlášení pokut tam naznačených za propadlé, není zvláštních předpisů, jež by podle § 67 ex. ř. zastavovaly exekuční výkon. Platí proto i tu povšechná zásada vyslovená v § 67 ex. ř. Zda by snad bylo bývalo lze použití ustanovení o odkládacím účinku rekursu podle § 524 druhý odstavec c. ř. s., jenž podle § 78 ex. ř. platí i v exekučním řízení (srov. rozhod. čís. 5961), pokud se týče ustanovení § 42 čís. 7 ex. ř., netřeba rozebírat, protože v té příčině povinný neučinil potřebné návrhy.

Čís. 11118.

Bylo-li v dědické smlouvě snoubenců ustanoveno, že, pozůstane-li po předemřelém z nastávajících manželů potomstvo, nastoupí dědická posloupnost ze zákona, kdežto, kdyby zemřel jeden ze snoubenců bez potomstva, ustanovili se snoubenci navzájem za dědice veškerého svého jmění a mělo toto ustanovení za dědice býti co do tří čtvrtin